

Този свят не е нашият постоянен дом. Той не ни принадлежи, той е чужда земя. Той не е истински дом на Дживатма, на индивидуалната душа.

Да, това е чужда земя. Вие сте само един посетител тук за шестдесет, седемдесет, осемдесет или деветдесет години. Това е като да отидеш в чужда държава за няколко месеца или години. Аз дойдох тук на посещение през 1923 година. След завършване на посещението ми в тази чужда земя, трябва да се върна към първоначалния си дом. Нашият дом е домът на Бога. Аз дойдох в Рикия на 23 септември 1989 година. Денят и нощта бяха равни на този ден. Разбира се, животът ми е бил пълен с благословии, няма място, което е неблагоприятно за мен. Това е доказателство за благодатната Божия ръка. Спомням си, четири

места. Първото е домът на семейството ми, където съм роден и израснал, второто е моя гуру-ашрам в Ришикеш, третото е Бихарската школа по йога в Мунгир и четвъртото е това тук Алак Бара ашрам в Рикия. Всичките четири места са благоприятни, пълни с благодат и откровение.

Във всички тези места, получих духовни преживявания. Това се дължи на Божията благодат, която няма нищо общо с моя късмет, съдба или сполука. Каква е съдбата? Тя не е нищо. Виждали ли сте раковина? Това е скелет на животно, но брамините духат в него. Дори Вайшнавите го правят и се чувстват изпълнени с достойнство и възхита от това. Достойнството и възхитата, със сигурност са в резултат на Божията благодат, а не на черупката на раковината. В противен случай каква би била съдбата на тази черупка? Тя е само скелет на раковина. Следователно, една лична съдба или личен късмет са без значение. Съдбата на човека не е нищо друго освен смесица от удоволствие и болка, щастие и тъга.

Животът е комбинация от смях и тъга, раждане и смърт. Тя е приложима към всички нас, до един. Въпреки това, когато Бог излива своя благодат, всеки и всяко място става благословено, преуспяващо и светло.

Свами Сатянанда Сарасвати